

אבי עזרא

בסדנה לאמנות ביבנה

"נשמתי ממקום אחר,
בזאת אני בטוח,
ויש בכוונתי להגיע לשם לבסוף.
השכרות הזאת החלה
בבית מרזח אחר.
לכשאגיע שוב לאותו המקום,
אהיה פכח לחלוטין. ובינתיים
אני, כמו צפור מיבשת אחרת,
יושב בכלוב הזה.
קרב היום שבו אפרס כנף.
אך מיהו זה באוזני כעת,
אשר שומע את קולי?
מי מדבר מפי?
מי מסתכל דרך עיני?
מהי הנשמה?
אינני יכול להפסיק לשאול.
אילו יכולתי ללגום רסיס של תשובה,
הייתי פורץ מכלא השכרות הזה.

לא הגעתי לכאן מרצוני,
ולא אוכל לעזוב כך.

זה שהביאני לכאן
יהיה עליו להובילני הביתה".

מתוך ספר ההארה של רומי.

כמבקר במקומותינו מתבונן אבי עזרא בנופים בהם הוא נטוע,
באנשים הסובבים אותו ומוקסם מהעולם בו הוא חי, הוא מתבונן
במציאות במבט חוקר. הנופים הנגלים לעיניו מסומלים על הנייר /1
או הבד בצניעות המאפיינת את שפתו האמנותית של היוצר. די לו
במספר מועט של קווים בתוספת אי אילו כתמי צבע, ולעתים אפילו
בלעדיהם כדי לפרוס לעיניו נוף שלם - אשר בזכות היכרותנו עמו
אנו משלימים את הפרטים בקלות ומסוגלים לשייך אותו למקום
אמיתי ומוכר. גישה זו מאפיינת את כלל יצירתו, הוא מסתפק במספר
קווים כדי לתאר סיפור מעשייה שלם אשר שורשיו נטועים במציאות
היומיומית שלנו ובזכות כך - אנו, בדמיונו משלימים בקלות את
הנאמר.

הנושא האמוני תופס מקום משמעותי ביצירתו של האמן. הוא שואל
את עצמו את השאלות המשותפות כמעט לכל בני דורו - דורנו: אל
אן מובילים אותנו המנהגים הדתיים הקיימים, אל אן מוליכים אותנו
מנהגי הדת בימים אלה. האם הטקסים המקובלים רלוונטיים גם
לימינו אנו, מה מקומן של הנשים במנהגים אשר קפאו על שמריהם
מאות בשנים. נקודת המבט של היוצר שוויונית ומכירה בערך האדם
באשר הוא אדם, ובהיותו הורה לשתי בנות שאלות של שוויון צפות
במחשבתו. מוטרד מהקפיאה המתמשכת המכתיבה אורחות חיים
שאינם מותאמים לזמינו אנו.

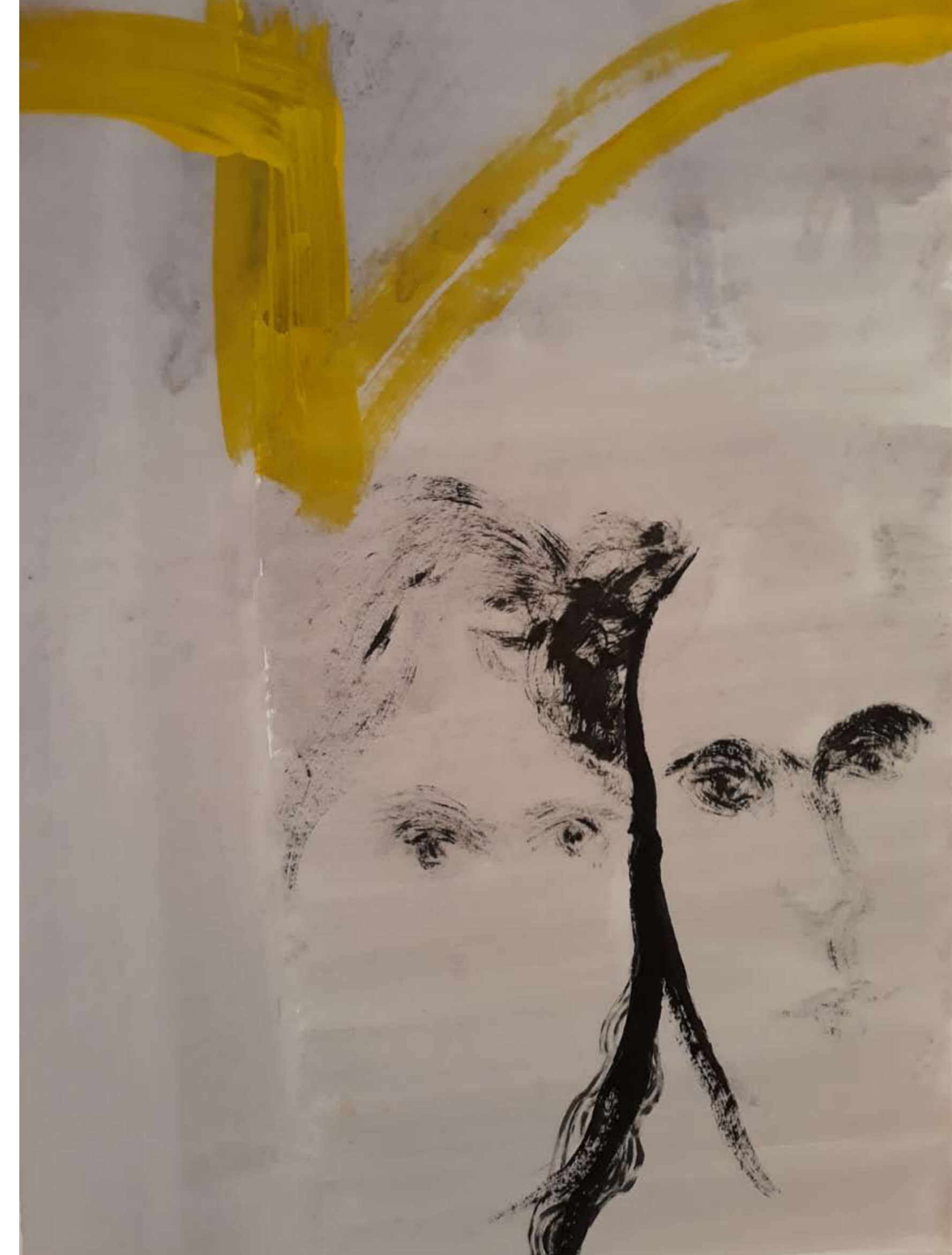
ציורי הפורטרטים מבוצעים גם הם במינימליסטיות מכוונת, לעיתים
זוג עיניים ותו לא. לעיתים יתווסף קו נוסף המתאר את לחיה של
הדמות המצויירת וקו זעיר המסמל את צווארה. שני קווים נפרדים
מעל מבהירים שמדובר בטלית, לקראת ו/או לאחר תפילה. די
לו לאמן ברמיזה קלילה ואנו, אשר יונקים מאותם מקורות תרבות
מבינים באופן מידי כמה דברים אמורים. אנו מופעלים, ומידע מנותב
אלינו בקלילות מרשימה ומהנה. מתפתח דיאלוג עם האמן ויצירותיו
עוד בטרם הספקנו לחשוב. צניעותו הביטויית מושכת אותנו לתגובה
מיידית על נושאי עבודתו ואנחנו נשאבים פנימה, אל תוך היצירה, אל
תוך עולמו הפנימי של היוצר.

כשם שהאמן ממעט להשתמש בפרטים כך הוא גם ממעט להשתמש
בצבעים. המונכרום שולט ברוב יצירותיו, לרוב יצורף צבע עז אל
האפור הקווי ואולם לא ישתלט עליו אלא ישלים אותו. מיעוט מכוון
זה משלים באופן מאוד נכון את תכני הציורים עצמם אשר ביטויים
צנוע במכוון ואין כל צורך בצבעוניות עזה ו/או עשירה כדי לבטאה.
ברור לחלוטין שאנו מתבוננים ביצירתו של אמן בשל היודע דרכו
ואשר סיים מזמן את שלב החיפוש. הוא מבטא את עולמו על תכניו
המרובים ביד בוטחת ומתוך הבנת החיים - מתוך המציאות האישית
שלו. סיפורו המתמשך, החוקר, התבוננתו הנוקבת על חייו, על סביבתו
המיידית מניבה עשרות רבות של "סיפורים" יצירות ויזואליות צנועות
בשפתן אך מתוחכמות בהתבוננותן.

מיומנותו המקצועית הגבוהה מאפשרת לו להשתמש בטכניקה
הקרובה לפשטות תמימה, מתוך ידיעה ברורה שגם הנחת קו
זכתם והוספת קו נוסף יספיקו לו כדי לספר את הסיפור. העבודות
מונוכרומטיות, שוב, צרכיו כאמן צנועים ביותר, הוא אינו עוסק
בגראנד ארט, הוא רק מספר את סיפור חייו באופן מתמשך. תפיסת
עולמו האישית, צניעותו הטבעית מולידה את גישתו אל החומר,
המעט של עזרא הופך בידיו בקלילות אלגנטית לעולם שלם.

חנה ברק אנגל

Avi Ezra

at the Sadna LeAmanut in yavne

My soul is from elsewhere,
I'm sure of that,
And I intend to end up there.
This drunkenness began in some other tavern.
When I get back around to that place,
I'll be completely sober. Meanwhile,
I'm like a bird from another continent,
sitting in this aviary.
The day is coming when I fly off,
But who is it now in my ear
who hears my voice?
Who says words with my mouth?
Who looks out with my eyes?
What is the soul?
I cannot stop asking.
If I could taste one sip of an answer,
I could break out of this prison for drunks.

I didn't come here of my own accord,
and I can't leave that way.

Whoever brought me here
will have to take me home.

(Rumi)

Like a wayfaring stranger passing through our lands, Avi Ezra observes, inquisitive, the landscapes where his roots run deep, with the people surrounding him, and is fascinated by the world that he inhabits. The landscapes unfolding before his eyes are manifested on the canvas and/or paper with Ezra's signature humble tone. He requires no more than a few lines and some blots of paint, if any, to lay out a whole landscape - so that we, due to our acquaintance with it, can easily fill up the gaps and pin it down to an actual, familiar place. This approach marks his entire oeuvre; making do with a few lines to tell a whole tale, whose roots run to the core of our daily reality, which allows us easily to imagine the missing parts.

The issue of faith takes up significant portion in the artist's work. He tasks himself with the questions that are common to virtually his - our - entire generation: Where are the present religious customs, religious leaders, taking us these days? Do these customs hold

relevant today, and what is women's place in customs that seem to have frozen in time over centuries? The artist's overlook is egalitarian, recognizing the value of each and every human being, and as a father of two daughters, he is regularly preoccupied with issue of equality, concerned with the drawn-out stalemate, which dictates ways of life that are incompatible with this day and age.

His portraits too are the product of deliberate minimalism, at time making do with no more than a pair of eyes, at others featuring another line to stand for the figure's cheek, with a tiny line to signal its neck. Two lines stretch overhead, clarifying that this is a Tallit, ahead and/or after prayer. The artist makes no more than a subtle hint and we, who draw on the same cultural fountains, can instantly tell what it's all about. We are activated, with information channeled over to us with commanding, enjoyable ease. A dialogue develops with the artist and his works, before we even had the time to think. Ezra's expressive frugality propels us into an instant reaction to his themes, as we are sucked into his work, his inner world.

Just as Ezra is spare with details, so is his approach to color. Monochrome rules most of his works, usually with intense color thrown into the general theme of linear grey, complementing - rather than overtaking - it. This premeditated move is the missing piece to complete the contents of the drawings themselves, which are deliberately frugal and require no intense, rich colors to be conveyed. We are obviously looking at the work of a seasoned artist who knows his ways and is long past his quest days. He expresses his world, and all its multiple contents, with a deft hand, drawing on an understanding of life - based on his own personal reality. His ongoing story, his poignant observation on his life and immediate environment yield dozens of "stories", artworks that are visually humble but crafty in their reflection.

Ezra has form, which allows him to wield a technique that verges on naivety, knowing as he does that with just the application of a line, blot and a further line, he can tell the whole story. The works are monochromatic, his needs as an artist are very humble, and nor does he make a grand kind of art; he only tells the ongoing tale of his life. His personal outlook and natural humbleness guide his approach to matter. Ezra's little turns in his hands into a whole world, with elegant grace.

Hana Barak Engel

